

намирахъ твърдѣ престо нѣщо това, дори приятно,, за госта имъ.

При единъ новъ залпъ отъ викове, които заглушихъ разговора имъ, Панчевъ прѣкъсна думата си и поглѣдна строго и очудено, нѣ-напрѣдъ къмъ полуотворената врата, послѣ къмъ домовладиката и жена му.

—Ето нѣ, днесъ — срѣда — нѣматъ училище и вижте какво сѣ дигнали кѣщата на главата си.... У насъ е сѣкоги така, господинъ Панчовъ, каза госпожа Братакова, като притвареше леко вратата, отъ дѣто идеше врьсѣкътъ.

—Славомире! Славомире! извика мъжътъ и.

Втурна се въ стаята пѣргаво десетгодишно момченце, зачѣрвенѣло, съ израмчена жилетка, съ подигнатъ крачулъ на единия панталонъ, признаци на борбата, изъ която излазяше.

Майката глѣдаше нѣжно малкия герой.

Славомиръ съ игривъ вѣрвежъ се запѣти къмъ баща си.

— Иди се поздрави съ господинъ Панчова! подкани го майка му.

— Стой тамъ! заповѣда му бащата.

Славомиръ се спрѣ, тури си рѣцѣтъ отзадъ и гледаше хитро съ знаменателна усмивка баща си. Явно бе, че той знаеше какво ще му каже баща му.

— Славомире, де кажи сега на господинъ Панчова „онова“.

— За Джамджова ли?

Госпожа Братакова се искикоти, па зафѣрля погледи ту на сина си, ту на госта, съ щастливото изражение на човѣкъ, който готви нѣкому приятна изненада.

Славомиръ си искриви чертитѣ на лицето, намуси се, за да добие сериозепъ видъ, и съ единъ